

[Søren B. Jørgensen.]

12.000 kr. og 24.000 kr., vil jeg rejse spørgsmålet, om ikke det er for store intervaller, man her går ud fra. For hvis man forestiller sig, at én kommune f. eks. vælger det højeste personfradrag på de 24.000 kr. plus standardfradraget på 4.000 kr. og samtidig vælger den laveste udskrivningsprocent på 15, vil det betyde, at en indkomst på omkring 40.000 kr. vil svare 1.800 kr. i skat. Hvis man derimod vælger det omvendte: at man tager det laveste personfradrag på 12.000 kr. plus standardfradraget og den højeste udskrivningsprocent på 30, ja, så vil vedkommende komme af med 7.200 kr., altså 4 gange så meget.

Det er vel også årsagen til, at man ikke med sikkerhed har kunnet beregne provenuet, men siger, at skatten vil indbringe et sted mellem 22 mill. kr. og 72 mill. kr., og der er jo dog et spring imellem disse to tal.

Her er det vel så, de særlige grønlandske forhold spiller ind. Det er kommunalbestyrelserne, der skal fastsætte udskrivningsprocenten og personfradraget. Da de grønlandske kommuner arealmæssigt er betydelig større end de danske, men ikke befolkningsmæssigt, tror jeg, lokalkendskabet vil bevirke, at man nok finder frem til det rette forhold.

Vi taler i dag så meget om nærdemokrati, om hjemmestyre, og disse to ting bliver efter min opfattelse praktiseret i denne lov; også princippet om, at de, der bestemmer, også skal betale, efterleves her.

Jeg har overvejet, om ikke det var bedre, at det simpelt hen var landsrådet, der fastsætter både udskrivningsprocenten og personfradraget, efter at man eventuelt havde fået indsendt budgettet fra kommunerne. Men med de afstande, der er på Grønland, ville det overført til f. eks. Europa betyde, at et råd eller et udvalg eller en forsamling, der sad her i København, skulle bestemme, hvor meget man skulle betale i kommuneskat et eller andet sted nede i Sydeuropa; jeg ville finde det urimeligt.

Ydermere bebuder ministeren en særlig lov om en udligningsfond under landskassen, hvortil midlerne skulle tilvejebringes ved, at der sammen med den kommunale skat skulle opkræves en særlig udligningskat, hvor udskrivningsprocenten fastsættes

af landsrådet, således at man på den måde får mulighed for en vis indflydelse.

Jeg har også bemærket — og det mener jeg er ret væsentligt — at der ikke bliver tale om nogen form for dobbeltbeskatning; her tænker jeg særlig på sæsonarbejderne. Jeg håber, at jeg har forstået lovforslaget rigtigt — og jeg vil gerne have det bekræftet af ministeren — når jeg mener, det er sådan, at det for de sæsonarbejdere, der tager til Grønland og arbejder, bliver deres hjemstedskommune, deres bopælskommune, der skal aflevere en del af kommuneskatten her i Danmark til Grønland, så der ikke bliver tale om dobbeltbeskatning.

Forslaget er blevet til på grundlag af en betænkning, og, hvad der er vigtigt for mig, det er tiltrådt af landsrådet. Selv om der som sagt hen ad vejen er ting, der skal rettes, når loven skal administreres og bruges i praksis, er det mit indtryk, at den vil være et godt stykke værktøj i tiden fremover med det mål for øje, som jeg tror også er sigtet med loven: at give de grønlandske myndigheder større og mere selvstændige opgaver.

Som det fremgår af det, jeg har sagt, kan vi anbefale lovforslaget. Der er ting, som selvfølgelig vil blive diskuteret i udvalget, men vi vil medvirke positivt til dets gennemførelse.

Lembourn: Det konservative folkeparti har altid ment og mener også i dag, at det er rimeligt, at man indfører indkomstskat i Grønland, så princippet i ministerens forslag kan vi altså tilslutte os.

Der er mange gode grunde til at gøre det. Det er rigtigt, at når man gennemfører en indkomstskat, får det grønlandske samfund større muligheder for at påvirke sin udvikling selv. Det er godt, at det er en kommunal skat, for det giver kommunerne større mulighed for at præge udviklingen netop i deres eget område — og der er jo meget stor forskel fra kommune til kommune — og det er et skridt fremad imod det mål, som vi vel alle har: at det grønlandske samfund efterhånden skal kunne hvile i sig selv.

Men jeg må sige, at jeg efter de sidste par års rejser i Grønland får en stadig voksende tvivl om rigtigheden af, at vi presser reformer ned over det grønlandske samfund i et tempo, som dette samfund har meget svært